

Lekcja 2

10 października

POWOŁANIE PROROKA

Tekst przewodni: Iz 6,8.

Zakres studium: Rdz 15,6; Ga 3,6-9; 1 Krl 18,19-39; Iz 53,1-12; Dn 2,44-48; Mk 1,2-5; Mt 11,1-5.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Powołanie biblijnego proroka jest Bożym mandatem, w ramach którego Bóg bezpośrednio wyznacza człowieka jako swego rzecznika, często za pomoc doświadczenia objawienia w postaci wizji, snu proroczego czy słyszalnego głosu. Powołanie to zazwyczaj obejmuje zlecenie głoszenia Bożego przesłania, przeciwstawiania się grzechowi oraz kierowania ludem Bożym, nierzadko za wysoką osobistą cenę, co ilustruje życie takich proroków jak Mojżesz, Izajasz i Jeremiasz. W tej lekcji przyjrzymy się powołaniu prorockiemu w różnych uwarunkowaniach historycznych oraz temu, jak przesłania proroków dotyczyły ogólne tematów sądu, zbawienia i odrodzenia. Dyskusję zwięździemy omówieniem powołania Ellen G. White jako przejawu pragnienia Boga, by podtrzymać komunikację z Jego ludem pozostającym w grzesznym świecie.

Część II: Komentarz

Bóg wybierał proroków jako swoich rzeczników. Biblista *Starego Testamentu* Willem A. VanGemenen trafnie opisał Boską naturę powołania proroka oraz prorocką misję przekazywania Bożego przesłania, kiedy zdefiniował starotestamentowego proroka jako „Izraelitę powołanego przez Boga i wyposażonego w moc przez Ducha Świętego w celu pełnienia służby Bożego rzecznika otrzymującego autorytet i objawienie od Boga, aby być dobrym pasterzem trzody Bożej, demonstrującego Boże Słowo i misję przy pomocy znaków” (Willem A. VanGemenen, *Interpreting the Prophetic Word*, Grand Rapids 1990, s. 32). W tej definicji wyróżnia się kilka elementów. Po pierwsze, Bóg daje prorokowi Boże objawienie, a Duch Święty udziela mu moc do przekazania tego objawienia. Po drugie, prorok jest pasterzem dla ludu Bożego, nauczającym, kierującym, napominającym i korygującym wierzących. Wreszcie, znak i cuda, szczególne wydarzenia i lekcje poglądowe weryfikują Boskie uwierzytelnienie proroka.

Prorockie powołanie było radykalną zmianą w życiu proroka. Przychodziło niespodziewanie, z siłą i mocą, ale „nie było doświadczane jako długo oczekiwana przez proroka okazja od uzyskania wiedzy dotąd niedostępnej. Nie prorok chwycił chwilę, ale był chwytywany. Odkrywane słowo nie było oferowane jako coś, co mógł wykorzystać stosownie do swojej woli, ale jako coś nałożonego nań wbrew jego woli, z nieodpartą mocą” (Abraham J. Heschel, *The Prophets*, cz. 2, Nowy Jork 1962, s. 224). Micheasz oświadczył: „Lecz ja jestem pełen siły, ducha Pana, prawa i mocy, aby oznajmiać Jakubowi jego przestępstwo, a Izraelowi jego grzech” (Mi 3,8).

W wielu księgach prorockich autorzy deklarują, że „słowo Pańskie przyszło” do nich (Oz 1,1; Jon 1,1; Jr 1,11; zob. także Jl 1,1), albo „ręka Pana spoczęła” na nich (Ez 1,3; 3,22), i opatrują swoje przesłania nagłówkiem „tak mówi Pan” (Am 1,3; Ab 1,1; Ag 1,7; zob. także Za 12,1; Iz 7,7). Te powtarzające się prorockie formuły sprawiają wyraźne wrażenie, że „widzący” nie wątpili, iż wypowiadają słowo Boże. To prorocze „słowo” czyli objawienie nierzadko niosło ze sobą przesłanie sądu. Na przykład, Ezechieli oświadcza, że Pan rzekł do niego: „Synu człowieczy! Stań na nogi, a będę z tobą rozmawiał! A gdy przemówił do mnie, wstąpił we mnie Duch i postawił mnie na nogi, i słyszałem tego, który mówił do mnie” (Ez 2,1-2). Potem Pan powiedział: „Lecz mów do nich moje słowa - czy będą słuchać, czy nie - gdyż są przekorni” (Ez 2,7).

2. Prorocy głosili Boże przesłanie słuchaczom w określonym kontekście historycznym. Prorocy byli „wybrani przez Boga, by odbierać Jego przesłanie, a następnie ogłaszać je słuchaczom w określone sytuacji historycznej” (Eric J. Tully, *Reading the Prophets as Christian Scripture: A Literary, Canonical, and Theological Introduction*, Grand Rapids 2022, s. 58). Każdy z proroków omawianych w tej lekcji doświadczał daru prorokowania w określonej sytuacji historycznej.

Powołanie Abrahama (Rdz 12,1) nastąpiło jako pokłosie pomieszaną języków (Rdz 11), kiedy pogaństwo, bałwochwalstwo i przemoc ogarnęły świat. Ciekawe, że po raz pierwszy słowo *prorok* występuje w *Piśmie Świętym* właśnie w odniesieniu do Abrahama (Rdz 20,7), który pełnił rolę pośrednika między Bogiem i ludźmi. Eliasza służył w czasach wielkiego duchowego kryzysu w północnym królestwie izraelskim za panowania królów Achaba i Achazjasza. Eliasza potępiał kult Baala i wzywał Izraelitów do skruchy. Izajasz prorokował za panowania czterech królów Judy w IX wieku p.n.e., kiedy narastało zagrożenie ze strony Asyrii, największego wroga Judy w tamtym czasie. Daniel odegrał istotną rolę w dziejach imperium babilońskiego i imperium perskiego. Jan Chrzciciel zapowiadał przyjście Mesjasza w I wieku n.e. W czasach postbiblijnych Ellen G. White została powołana w połowie XIX wieku w Ameryce po rozczarowaniu ruchu millerowskiego.

3. Przesłanie proroków składało się z sądu, zbawienia i odrodzenia. Prorocze przesłanie *Starego Testamentu* najczęściej dotyczyły trzech zasadniczych tematów: sądu, zbawienia i odrodzenia. Tematy te były powiązane ze sobą i tworzyły rdzeń służby proroków, gdyż dotyczyły więzi przymierza Boga z Jego ludem. Prorocy konsekwentnie wzywali Izraelitów i Judejczyków do wywiązywania się z obowiązków przymierza z Bogiem oraz ostrzegali ich przed skutkami buntu, bałwochwalstwa i niesprawiedliwości. Przedstawiali sąd jako reakcję Boga na łamanie przymierza (Pwt 28). Obok ostrzeżeń prorocy głosili nadzieję, wskazując gotowość Boga, by ocalić skruszoną resztę Jego ludu. Zbawienie często obejmowało interwencję Boga dla ratowania Jego ludu przed wrogami czy niebezpiecznymi okolicznościami. Odrodzenie obejmowało powrót z wygnania do ojczyzny, odbudowę Jerozolimy i świątyni oraz duchowe odrodzenie więzi ludzi z Bogiem kulminujące się ostatecznie przyjściem Mesjasza.

4. Pierwsza wizja udzielona Ellen G. White była początkiem jej prorockiego powołania oraz przyniosła nadzieję i pocieszenie przygnębionym wierzącym po przeżytych rozczarowaniach. W grudniu 1844 roku Ellen G. White otrzymała pierwszą wizję w historycznym kontekście rozczarowania, jakie stało się udziałem uczestników ruchu millerowskiego. Był to przełomowy okres, w którym zwolennicy Williama Millera zmagali się z poczuciem rozczarowania i zawodu. Ellen została wybrana przez Boga w celu przekazania przesłania nadziei i wsparcia. Modląc się z grupą kobiet należących do ruchu millerowskiego poczuła, jak otacza ją światło. Ukazana jej została symboliczna scena, w której „lud adwentowy” wędrował wąską ścieżką ku Niebu, mając wielkie światło za sobą i Jezusa przed sobą. Gdyby patrzyli na Jezusa, trzymaliby się ścieżki i zmierzali naprzód. Jednak niektórzy odwracali wzrok od Jezusa i spadali ze ścieżki w ciemny świat rozciągający się w dół (zob. Ellen G. White, *Early Writings*, s. 13-15). Wizja zaskoczyła ją, a Ellen nie była w stanie jej przerwać. Podobnie jak niegdyś biblijni prorocy, została opanowana przez „nieodpartą moc”.

Kilka tematów wyłania się z tej pierwszej wizji, która miała fundamentalne znaczenie dla przyszłej prorockiej służby Ellen. Po pierwsze, wizja ta wskazuje jej niezłomną wiarę w powtórne przyjście Jezusa. Po drugie, adwentyści dnia siódmego nigdy nie powinni zapominać o swoim miejscu w profetycznej historii. Po trzecie, wszyscy chrześcijanie, a zwłaszcza adwentyści dnia siódmego, muszą podporządkować swoje życie Jezusowi jako Panu i Zbawicielowi (zob. George Knight, *A Brief History of Seventh-day Adventists*, wyd. 2, Hagerstown 2004, s. 35-36).

Ellen nazwała tę wizję swoją „pierwszą wizją”, kiedy udzielane jej niebiańskie objawienia zaczęły się stawać regularnym doświadczeniem. W ten sposób jej prorocka tożsamość kształtowała się i przejawiała w często używanych wyrażeniach takich jak „Bóg ukazał mi”; „zobaczyłam” czy „zostałam wprowadzona w wizję”, które świadczyły o jej profetycznej samoświadomości i autorytecie. Przekazywane przez nią objawienia niosły pocieszenie i pewność rozproszonym, przygnębionym wierzącym, którzy przeszli doświadczenie ruchu millerowskiego. Ellen została powołana do podróżowania i opowiadania jej wizji wśród różnych grup millerystów rozsianych w stanie Maine, a potem także innych stanach Nowej Anglii. Z czasem spisywała te objawienia i wiele kolejnych, a te publikowane docierały do wierzących, których liczba wciąż rosła i którzy z czasem utworzyli Kościół Adwentystów Dnia Siódmego.

Do dalszego studium: Zob. Zoltán Szalos-Farkas, *The Rise and Development of Seventh-day Adventist Spirituality: The Impact of the Charismatic Guidance of Ellen G. White*, praca doktorska, Cernica 2005, t. 1, s. 56-61.

Część III: Zastosowanie

Poniższe pytania do praktycznego zastosowania opracowane na podstawie powyższego komentarza służą rozwinięciu dyskusji podczas wspólnego studiowania lekcji. Wybierz spośród nich te, które najlepiej posłużą zaangażowaniu uczestników studium w pogłębioną refleksję.

1. Prorocy nie zabiegali o swoje powołanie, ale byli nim zaskakiwani. Jak myślisz, co czuli doświadczając takiego powołania? Jak ten fakt wpływa na twoje zrozumienie Bożego powołania w twoim życiu?
2. Przesłanie proroków było kształtowane przez historyczne wyzwania ich czasów. Jak zrozumienie historycznego kontekstu biblijnych proroctw pomaga nam stosować dzisiaj zawarte w nich lekcje?
3. Prorocy ostrzegali, że łamanie przymierza doprowadzi do sądu (Pwt 28). Jak ta zasada odnosi się obecnie do naszej osobistej i wspólnotowej wierności wobec Boga?
4. Obok przesłania sądu prorocy zawsze wskazywali nadzieję i zbawienie. Jak możemy trzymać się nadziei w trudnych czasach i wbrew poczuciu winy?
5. Jak możemy być posłańcami Bożej sprawiedliwości i miłosierdzia w świecie zmagającym się z ekstremalnym rozumieniem obu tych pojęć?
6. Pierwsza wizja udzielona Ellen G. White podkreślała konieczność wpatrywania się w Jezusa. Jak możemy skupić duchowy wzrok na Chrystusie wbrew wszystkiemu, co rozprasza nas w naszym ziemskim życiu?

7. Jednym z wiodących tematów pierwszej wizji danej Ellen G. White była potrzeba pamiętania o naszym miejscu w profetycznej historii. Jak rozumienie naszego miejsca w Bożym planie wpływa na nasz sposób życia na co dzień?
8. Prorocka służba Ellen G. White trwała do końca jej długiego życia. Jak możemy dostrzec stałe Boże prowadzenie w naszej duchowej wędrówce i odpowiadać na nie?
9. Jak świadomość, że Bóg posługuje się zwykłymi ludźmi w realizacji niezwykłych zmierzeń, buduje twoją wiarę?
10. Jak możemy równoważyć tematy sądu, zbawienia i odrodzenia głosząc ewangelię bliźnim?

	MATERIAŁY DLA NAUCZycIELI	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZycIELI
	• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”. • Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne • Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji	• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii. • Propozycje dodatkowych zajęć. • Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium. • Wspólnota, modlitwa każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia